

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A portrait of a man with short brown hair and blue eyes, wearing a dark brown coat and a black cravat. He is looking slightly to the left with a serious expression. The background is a dimly lit room with a painting on the wall and a wooden chair.

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Doznání vévody Newlyna

BRONWYN SCOTTOVÁ

DOZNÁNÍ VÉVODY
NEWLYNA

PŘEKLAD

ALEXANDRA ŠEDÁ

Milá čtenářko,

září víno vaří, a co nedovaří, říjen dopeče... krásná pranostika, že? Víno, knížky, teplé slunečné dny – to přece k sobě neodmyslitelně patří. Věřím, že i Vy si v této hektické době, kdy se člověk vrací po letních dovolených do pracovního procesu, kdy děti znovu usedají do školních lavic a ještě rozdivočelé z prázdnin trápí mozkové závity nad úkoly, najdete čas a s chutí si přečtete další historické romance.

Mezi anglickou smetánkou 19. století nebylo jednoduché uzavřít manželství. Zpravidla byly sňatky předem domluvené a láska málokdy hrála významnější roli. Najít vhodného ženicha, nebo naopak vhodnou dívku, která by se mohla stát váženou vévodkyní, byl leckdy tvrdý oříšek. Příběh Dohazovačka a vévoda je toho důkazem. Poradit si se zarytým starým mládcem, který o ženění nechce ani slyšet, bude těžké i pro Amélii...zvláště, když sama vévodu obdivuje.

Závěrečná část minisérie Vévodové z Cornwallu Doznání vévody Newlyna bude trochu napínavá a nebezpečná a připomene Vám příběh Zorra Mstitele. Vévoda z Newlynu totiž pátrá po vrazích rodičů a bere na sebe masku Mstitele. Jenže se mu do cesty připlete Marianne a ukradne neochvějněmu Mstiteli srdce.

Přeji Vám krásné zážitky při čtení těchto příběhů!

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

**DOZNÁNÍ VÉVODY
NEWLYNA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Confessions of the Duke of Newlyn

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2020

Překlad:
Alexandra Šedá

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7826-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7827-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7828-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – květen 1826

Pro dnešní noc byl Vigilante hotov. Vennor Penlerick zmuchlal škrabošku z černého hedvábí a schoval ji do kapsy u kabátu, právě když překročil pomyslné hranice Mayfairu. Na jeho území nosil masku jinou. Masku vévody z Newlynu. Vennor Penlerick měl dvě různé tváře. Za hranicemi noblesního Mayfairu byl vévoda Penlerick, uprostřed bezejmenných mas a obyčejných chudých lidí byl Vigilante. Bojovník proti bezpráví a zločinu, který se jako jediný dokázal postavit proti zlu, šířícímu se temnými ulicemi Londýna. Bránil slabé a důvěřivé. Tady se mohl stát mužem, který bojuje za ty, kteří nemají jinde zastání. Tady ho lidé potřebovali, a to mu pomáhalo žít dál. Vigilante se stal smyslem jeho života.

A zřejmě právě pro všechny tyto důvody začínal mít pocit, že maska Vigilantea si čím dál častěji obléká jeho, Vennora, než on černou škrabošku z hedvábí. Posledních pár týdnů byl více Vigilantem než vévodou z Newlynu. Bylo to třeba a bohužel se jeho rozhodnutí neobešlo bez následků. Propast mezi jeho dvojím životem se zvětšovala čím dál víc. Vigilante měl pro to, co dělá, skutečné a vážné důvody, zatímco vévoda? Pro toho zbylo jen pár povinností,

které na něj přešly poté, co jeho otec tragicky zahynul. Když měl svou škrabošku a byl Vigilantem, věděl přesně, kým je – co je doopravdy zač. Ovšem jakmile se změnil ve vévodu, stal se bezradným. Na druhou stranu oba životy, jakkoli rozdílné, vyžadovaly svoji masku. A obě masky dokázaly schovat právě toho muže, který měl v daný čas zůstat neviditelný. Nikoli však jeho činy. To měly obě masky společné.

Vennor se pustil ulicí vzhůru směrem k Portland Square a k rodinnému sídlu Newlynů a ze všech sil se snažil nekulhat. Noha ho po té nedávné rvačce bolela čím dál víc. Stále však měl uši i oči na pozoru, kdyby se snad blížilo nějaké nebezpečí. Dnešní večer v Mayfairu se ale zdál být klidný. Koneckonců, na společenské zvyklosti bylo ještě dost brzy. Tak za pár hodin, pomyslel si chmurně, a nejspíš bude všechno jinak. Za ty poslední tři roky, kdy se stal Vigilantem, se naučil, že zločinu se žádné místo nevyhne. Vlastně zločin byl důvodem, proč si tehdy pořídil škrabošku z černého hedvábí. Domníval se, že se mu s její pomocí podaří najít vrahy jeho milovaných rodičů. Krátce po jejich smrti, kdy přijal titul vévody, vedl nějaký čas vyšetřování sám, ale nikam to nevedlo. Strážníci z Bow Street mu tehdy oznámili, že víc toho udělat nemohou, a jeho vliv už dál nedosáhl. Ale muž schovaný pod maskou a bez totožnosti, to bylo něco docela jiného. Vigilante mohl chodit do míst, kam by vévoda nikdy nevkročil.

Takoví vévodové nemohou jen tak napochodovat kupříkladu do doků a čekat, že jim někdo odpoví na jejich otázky. Co by naopak čekat mohli, byla pravděpodobnost, že se z nich stanou pohyblivé terče. Ačkoli Vennor pochyboval, že by někdo riskoval až tolik, že by zabil samotného člena Sněmovny lordů. Vévodové zkrátka do doků nechodí. Musel se po vrazích rodičů

pídit v utajení, nejlépe pod maskou. Kdyby se na jistých místech ukázal pod svým pravým jménem, podsvětí by se o tom obratem doslechlo. Nikdy by se mu pak ty ničemy nepodařilo vypátrat. Vypařili by se dřív, než by se k nim dokázal přiblížit. S Vigilantem to však nemožné nebylo. Ten se mohl pohybovat na těch nejnemožnějších místech v Londýně a sbírat informace tu i onde. Vigilante by jistě dokázal zjistit to, co se strážníkům z Bow Street nepodařilo.

Vennor začal stoupat po schodech k Newlyn House a nohou mu projela prudká bolest. Dnes večer Vigilante za své přestrojení zaplatil. Pasáci z Covent Garden, kteří obtěžovali tu nebohou mladičkou květinářku, mě museli víc než jen škrábnout, pomyslel si. Ještě štěstí, že se mu podařilo strhnout na sebe jejich pozornost. On se těm pasákům a jejich ostrým nožům dokázal ubránit, ale co by si počalo to nebohé děvče, kdyby se včas neobjevil, na to nechtěl ani pomyslet.

Hlavní dveře se otevřely a Vennor jimi prošel do prostorné, vkusně, ale poněkud stroze zařízené haly. „Jsem doma, Honeycute,“ zazubil se na staříckého majordoma.

„To vidím, Vaše Milosti.“ Majordomův hlas zněl uctivě, avšak Vennor v něm zaslechl i něco jako mírný nesouhlas. „Jste zraněný, pane. Zase.“ Honeycuteovým bystrým očím navzdory jeho věku nic neuniklo. Sloužil jeho rodině vévodů z Newlynu již po tři generace a Vennor ho znal od narození. Už dávno se přestal pokoušet před svým majordomem cokoli skrývat.

„Nic to není, jen malé škrábnutí,“ ujistil ho, avšak sám věděl, že bolest, která mu svírala poraněnou nohu, zatímco stoupal do schodů, nasvědčuje něčemu dočista jinému. „Není to nic, co by nespravila horká lázeň,“ dodal, ale majordoma se mu obalamutit nepodařilo.

Honeycute ho po schodišti mlčky následoval s výrazem tak klidným, jako by bylo zcela přirozené, že se vévodové vracejí uprostřed noci a kulhají alespoň jednou za týden. „Jak si přejete, Vaše Milosti. Lázeň máte připravenou a večerní šaty jsem vám nachystal také. Nechám vám poslat whisky a také obvazy. Jeden si nemůže být ničím jistý, když dojde na nože.“

Whisky by Vennorovi přišla vhod, ale obvazy? „Žádný obvaz potřebovat nebudu,“ ohradil se.

Honeycute by ho nejraději celého obalil vatou, kdyby to záleželo na něm.

„Takové škrábance se mohou zanítit stejně snadno jako hluboké rány. Není radno tak podceňovat vaše zranění,“ tvrdohlavě a přísně oponoval Honeycute. Takové chování by mu nebylo prošlo, kdyby nesloužil rodině Newlynů řadu let, a Vennor navíc věděl, že to s ním starý sluha myslí dobře. Sám si byl dobře vědom rizika, jehož se Honeycute obával. Báł se, že jeho vévodská milost dověvoduje dřív, než on odejde z tohoto světa. A žádný dobrý majordomus si nepřeje přežít svého, a ještě k tomu bezdětného pána.

Honeycuteovy obavy a jeho zájem byly věru na místě. Dokud Vennor zůstával svobodný a pokračoval ve své hře na Vigilantea, mohlo se snadno stát, že zemře dřív než po sobě stačí cokoli zanechat. Vennorův dědeček zemřel ve věku jednašedesáti let a Vennorův otec dokonce ještě dřív. Tomu bylo jen něco málo přes padesát. Obě úmrtí přišla nečekaně a ani jeden z nich neměl to štěstí, aby po sobě zanechal více než jediného syna. Vennor by si jistě zasloužil najít své štěstí a usadit se, ale to bude muset ještě nějaký čas počkat.

Momentálně na nějakou romanci neměl čas ani pomyšlení. Na jednu stranu to bylo pravé požehnání a na tu druhou zase prokletí. Ne že by si snad nepřál mít rodinu. Chtěl ji. Ale jak by na sebe mohl

vzít zodpovědnost za život své budoucí ženy a dětí, když mu na bedrech spočíval tak těžký úkol? Však za rok bude času dost, a to už snad bude všechno jiné. Stát se může tolik věcí. Sám sobě si slíbil, že se ožení hned, jak ti odporní vrazi skončí za mřížemi. Znal své povinnosti a hodlal je splnit. Alespoň v tomto ohledu své rodiče nezklame, když už je zklamal v tom ostatním.

„Je to *jen* škrábanec,“ řekl Vennor znovu, jako by nabízel ujištění pro ně oba, že je mladý, silný a má před sebou ještě spoustu času.

Došel ke dveřím svého pokoje a vstoupil. Konečně. Obklopilo ho teplo a uklidňující pocit soukromí. Vana stál blízko sálajícího krbu a stoupala z ní pára. Ach, to bylo požehnání. Na pár okamžiků si mohl dovolit stát se jen obyčejným mužem, bez masky a bez titulu. Nemusel si dělat starosti s matkami dohazovačkami, žádostmi o ruku, plozením potomků a už vůbec ne s úkladnými vrahy. Rychle se vysvlékl a s nechutí pohlédl na nažehlené společenské šaty rozložené na posteli. Opatrně a pomaloučku se ponořil do horké lázně a zasykl, když se pod vodu dostala řezná rána na stehně. Nejráději by tu zůstal, usrkával whisky a hrál si na poustevníka. To by mu nevadilo, vlastně by se mu to i líbilo. Poslední dobou a poté, co přestal držet smutek, si zvykl společenské povinnosti a závazky vynechávat. Věděli to všichni a nikoho už nepřekvapovalo, že se společenského života ve městě téměř nezúčastňoval.

„Slečna Marianne vás očekává u Fordhamových.“ Jak jen ten Honeycute dokázal uhodnout, na co právě myslí? „Mám poslat zprávu, že svou účast budete muset zrušit?“ Ta otázka jako otázka *pouze zněla*. Majordomův nesouhlas v ní byl více než zjevný a Vennor s ním vlastně i musel souhlasit. Kdyby

zůstal doma, bylo by to zbabělé a Vennor Penlerick se za zbabělce rozhodně nepovažoval.

Opřel si hlavu o měděný okraj vany a Honneycute mu vložil do ruky sklenici s whisky. Jednou se do víru společenského života v Londýně bude muset vrátit naplno. Není možné, aby se schovával a donekonečna se vylouval na smutek po rodičích. Zatím mu ale stačí objevit se tam, kde je Marianne. Její společnost mu pomáhá to celé překonat.

„Ne, nic neposílej. Nic rušit nebudu. Jen potřebuju ještě pár minut.“ Zavřel oči. Pokud se uvidím s Marianne, nebude dnešní noc přece jen tak docela špatná, pomyslel si.

Trelevenovi byli staří přátelé z Porth Karrek v Cornwallu, jeho domova. Marianne přišla do Londýna a svou první sezonu tu prožila právě toho roku, kdy byli zavražděni jeho rodiče, a Vennor se stále cítil tak nějak nelogicky vinen za to, že jejich smrt do značné míry zmařila Mariannin vstup mezi londýnskou smetánku. Vždyť první sezona znamenala pro mladou dívku velkou událost. Druhou sezonu se jí tedy, jakmile odložil smutek, snažil co nejvíc vynahravit. Dělal jí společnost pokaždé, když se sešli na nějaké akci. Ne že by to Marianne potřebovala. Zatímco on držel smutek, z ní se stal drahokam, nejlepší partie sezony a následně i té další. Snažila se mu ale namluvit, že po boku vévody se stane pro ostatní ještě přitažlivější a zajímavější. On byl však už tehdy přesvědčený, že je nadmíru přitažlivá a zajímavá i bez jeho pomoci.

Nyní jí dělá společnost, protože chce on sám. Cítil se v její přítomnosti šťastně, byla připomínkou jeho domova, dobře ho znala a po jeho titulu netoužila. A navíc to bylo i praktické. Matky dohazovačky to od něj drželo v uctivé vzdálenosti. Marianne byla něco jako jeho štít a měl podezření, že on byl na oplátku

štítem jejím. Oba měli svá tajemství a ani jeden z nich do manželství nespíchal. Společně tak vybudovali účinnou obranu. Jen málokdo si dovolil nebrat ohled na vévodovu pozornost k Marianne a Marianne si zase mohla dovolit být vybíravější.

Vennor dopil whisky a vylezl z vany. Cítil se lépe. Horká koupel ulevila poraněné noze, alespoň prozatím. Honeycute už čekal s hojivou masťou a nahřátým heboučkým ručníkem, tím posledním příjemným, co ho čeká, než půjde mezi lidi.

Měl sice svého komorníka, ale večery, kdy z domu odcházel jako Vigilante, na něj věrně čekal majordomus Honeycute. Čím méně lidí o jeho dobrodružství vědělo, tím lépe. A utajení bylo nutné, dokonce i pod vlastní střechou. Pro vévody nebylo radno potulovat se a hledat nájemné vrahy nejen v zapadlých uličkách londýnských doků. Všetečné pohledy a zvědavé uši číhaly i doma. Služebnictvo si rádo povídalo. Drby se šíří všude a hlavně rychle. Člověk nikdy nemůže tušit, co se schovává za temnými rohy špinavých ulic a kam až dosáhnou čí uši. Nechtěl, aby Vigilanteovi někdo strhl škrabošku. Přišel by tak o kus sebe. O ten jediný kus, který ještě k něčemu byl.

„Jak bylo dnes večer v Covent Garden?“ zeptal se ho Honeycute a snažil se, aby otázka vyzněla ledabyle, ale Vennora neobalamutil. Ten starý dobrák se o něj bál, jen se snažil to nedat kvůli němu najevo. Nechtěl mu přidělovat další starosti a Vennor si toho vážil právě tolik, jako si cenil toho, že o něj má jeho majordomus starost.

„Jako obyčejně, řekl bych,“ odpověděl Vennor a odhodil stranou osušku. „Samí kapsáři a šlapky. Žádné nebezpečí jako v docích nebo v Seven Dials.“ Usmál se, ale jeho oči zůstaly vážné. „Covent Garden je z těch tří míst nejbezpečnější.“ Věnoval těm třem

temným místům Londýna rovnoměrnou pozornost a navštěvoval je pod maskou Vigilantea pravidelně. V Covent Garden byly zločiny předvídatelné a lehčího rázu, zato v zapadlých uličkách londýnských doků a v Seven Dials to bylo něco zcela jiného. Tam se děly věci, při nichž tuhla v žilách krev i otrlým chlapům.

„A toho se právě obávám nejvíc, Vaše Milosti. I když se noc jeví jako bezpečná, může se stát cokoli. Tak jako právě dnes.“ Honeycute opatrně natřel ránu na jeho noze silnou vrstvou hojivé masti. Tu větu od něj Vennor slyšel už mnohokrát. Po letech, kdy nedokázal vypátrat vrahy svých rodičů, na něj Honeycute naléhal čím dál víc, aby Vigilantea nechal být, aby se oženil a žil dál jako vévoda, v bezpečí, mezi pevnými zdmi městského domu uprostřed Londýna, obklopen věrnými sloužícími.

Vennor zavrtěl hlavou a ze světlých vlasů se kolem něj rozletěly drobné kapičky vody.

„Nemůžu to vzdát. Člověk nikdy neví, kdy se může objevit nějaká stopa.“ Chápal Honeycuteovy obavy a byly okamžiky, kdy i on propadal beznaději. Tehdy si připadal jako slepý běžec, jemuž neřekli, jak daleko je cíl.

„Ještě to nemohu vzdát.“ Byly tu i další důvody, proč nehodlal s pátráním přestat. Pokud přestane být Vigilantem, kým bude? Kým se pak stane? Stane se přesně tím člověkem, jakým kdysi jeho otec celý život pohrdal. Člověkem, který má výsady, ale žádný cíl. Zklamal by oba rodiče a také všechno, co zastávali cornwallští vévodové.

„Dobrá tedy, Vaše Milosti. Jak si přejete,“ řekl Honeycute a odkašlal si. „A teď mi tedy dovoluňte udělat z vás opět vévodu. Nechceme přece, aby slečna Marianne musela čekat.“

DRUHÁ KAPITOLA

Vennor ji zahlédl okamžitě, jakmile překročil práh tanečního sálu u Fordhamových. Koneckonců, bylo těžké si jí nevšimnout. Marianne přitahovala pohledy zcela přirozeně. Její tmavě kaštanové vlasy s rudými odlesky zářily na celý sál právě tak jako její hedvábná róba v barvě bílé jako padlý sníh. Vennor byl toho názoru, že za posledních pár let nikdo nedokázal nosit bílou s takovou grácií jako Marianne Trelevenová, a dnešní večer toho byl důkazem. Působila jako zářivý měsíční paprsek mezi tlumenými pastelovými odstíny všech barev, kterých byl plný sál.

Dnes večer si Marianne našla místo hned vedle sloupu ovinutého zelenými větvíčkami a bílými květy růží. Kolem ní stál kroužek možných nápadníků a rozesmátých debutantek, což dokazovalo nejen to, jak byla mezi svými vrstevníky oblíbená, ale také jak byla k ostatním laskavá. Marianne byla půvabná mladá dáma, okouzlující a ke všem vlídná. Jakmile ho spatřila přicházet, usmála se na něj a kroužek okolo ní se rozestoupil, aby ho přijal mezi sebe. Vennor si byl vědom, že ostatní uvádí poněkud do rozpaků. Tak už se to zkrátka stávalo. Lidé v jeho přítomnosti nevěděli, jak se k němu teď mají chovat, když se stal vévodou. Vévodové zřejmě naháněli hrůzu. Ale Marianne se rozhodně zastrašit nenechala.

Pro ni byl stále jen Vennor. „Vaše Milosti, tak přece jste se rozhodl poctít nás svou návštěvou,“ dobírala si ho Marianne. „Je málem jedenáct hodin. Už jsem skoro nedoufala.“

Vennor se na ni zazubil. Takhle si ho dobírala stále. Za ty dvě sezony tady ve městě si na sebe zvykli a jejich přátelství se prohloubilo během času, kdy její tři starší sestry zakončily své sezony sňatkem, stejně tak jako jeho tři přátelé. Jen oni dva zůstali sami. A Marianne byla dobrá přítelkyně, na kterou si během posledních pár měsíců zvykl spoléhat téměř víc než na své staré přátele.

Vzal ji za ruku v jemné rukavičce a zvedl si ji k ústům, aby ji lehce políbil na prsty. „Věřím ale, že nejdu příliš pozdě, abych tě mohl doprovodit k večeři?“ zeptal se a vzal do ruky kartičku s tanečním pořádkem, která jí visela na útlém zápěstí. S okouzující samozřejmostí napsal své jméno na obvyklé místo.

Marianne si pokaždé schovávala poslední tanec před večeří pro něj. Nechtěla riskovat, že by uvízla ve společnosti někoho nudného na déle než hodinu. A před ním to zase matky dohazovačky drželo v uctivé vzdálenosti. Byla to svým způsobem dohoda výhodná pro ně oba již během předchozích sezon. Dnes v noci však cítil v kroužku jejích obdivovatelů s jeho příchodem jakýsi tichý nesouhlas. Kdosi nebyl zcela potěšen, že se tu Vennor objevil.

Opatrně se rozhlédl, až se jeho pohled střetl s ocelově šedýma očima vikomta Hayese. Pohlédl zpět na Marianne a nenuceně se zeptal: „Doufám, že souhlasíte s mým návrhem, slečno Trelevenová? Odpusťte prosím, pokud jsem byl příliš smělý.“ Zcela zjevně s návrhem nesouhlasil zejména vikomt Hayes. Ten mladý muž se nad jeho troufalostí celý zježil, ale Vennor se bohužel na svolení vikomta Hayese neptal.

Ptal se Marianne a Hayes byl, díkybohu, dobře vychovaný, takže si nedovolil víc než ho jen probodávat pohledem.

„Nemám, co bych vám měla odpouštět,“ pokývla hlavou Marianne a s úsměvem se obrátila k Hayesovi, aby v rychlosti urovnala nepříjemnou situaci. „Můj pane, myslím, že tento tanec je náš.“

Vennor po očku pozoroval Hayese a Marianne, jak zaujali místo na tanečním parketu. Třpytivé kamínky, jimiž měla pošité šaty, odrážely světlo desítek svícnů, když její sukně zavířily v tanci. Takže to byla pravda. Událost číslo jedna letošní sezony. Nějaké klepy zaslechl již dříve v klubu, ale nevěnoval jim pozornost. To je tedy zajímavé. Hayes se chystá vyslovit. Vennor cítil, jak se mu hluboko v hrudi zhouplo srdce.

Nemělo by ho to překvapovat. Hayes se nedávno vrátil z dvouleté velké cesty po Evropě a pochopitelně se chtěl oženit. A Marianne byla skvělá partie, to bylo všeobecně známo. Byla to nádherná mladá žena, která od doby, kdy byla debutantkou, vyžrála. Byla inteligentní, vzdělaná, a ještě dostane slušné věno. Jako dcera cornwallského barona si mohla vybírat nápadníky z vyšších vrstev. Zářící a sebevědomá žena nahradila rozcuchanou uličnici, která kdysi škemrala, aby ji vzal s sebou rybařit, nebo hledat pod zemí lanýže. Čas se od té doby nezastavil ani na chvíli a Marianne také ne. Jen si toho během dvou let truchlení nestačil všimnout. Na rozdíl od vikomta Hayese, který tak získal náskok.

Vennor se natáhl po sklence šampaňského a naráz ji vyprázdnil. Marianne byla ctižádostivá dívka a jistě by se kvůli manželství nechtěla vzdát svých plánů. Neměla by se jich vzdát. Co by tomu asi Hayes řekl, kdyby věděl o jejích snech a plánech? Nejspíš by byl

překvapený. A což teprve Marianne, kdyby nebyla dost opatrná.

Jeho vlastní reakce na to, že by se ti dva dali dohromady, by stála za prozkoumání. Žárlí snad na Mariannino štěstí? Žárlivost byla snad příliš silným výrazem pro to, co cítil. Chtěl zkrátka pro Marianne to nejlepší. Přátelskost, snad? Zkusil to právě vymyšlené slovo vyslovit nahlas a musel se tomu zasmát. Vcelku se mu to slovo zamlouvalo.

Hudba dohrála a Hayes s Marianne se vrátili zpátky k ostatním. Byla zadýchaná a tváře jí jen hořely. „Příští tanec je náš,“ řekla a vzala ho za paži. Vypadala šťastná a plná života. A proč by také neměla? V jejím světě nebyly žádné temné stíny; žádná smrt, ztráta, žádné selhání, které by ji děsilo za bezesných nocí. Marianne brala život útokem a dokázala ho přimět, aby tančil podle toho, jak ona píská.

Vennora udivovalo, jak někdo takový mohl imponovat takovému sucharovi, jako byl Hayes. Ten chlap byl svým způsobem puritán. Avšak Marianne měla i jiné vlastnosti a Vennor si dokázal představit, co na ní Hayes vidí. Nerozuměl naopak tomu, co může Marianne vidět na Hayesovi.

Vennor ji dovedl na taneční parket. Tančili spolu valčík často, a dokonce mnohem dříve, než Marianne prožila svoji první sezonu. Kolik odpolední, kdy u Trelevenových s Marianne a jejími sestrami pečlivě nacvičoval kroky, by už dnes jen těžko spočítal. Ale dnešní noc si mnohem víc uvědomoval svoji dlaň spočívající na Marianniných zádech, její drobnou ruku ve své, její pružné tělo, které se dokonale podřídl jeho vlastnímu rytmu. Stačil jen mírný tlak ruky, a její tělo okamžitě odpovědělo. Zнала jeho a on znal ji tak jako nikdo jiný. A teď o ni mohl přijít. Až se vdá, ztratí její cenné přátelství. Už nebudou žádné

tance před večeří, žádné škádlení, žádné vtipné ani duchaplné rozhovory, žádné navštěvování.

Tak moc si přál vychutnat si tanec s Marianne, ale na konci sálu už mu bylo jasné, že přecenil své síly. Chůze s poraněnou nohou byla jedna věc, ale tančit, to už bylo mnohem namáhavější. I s pomocí Honeycuteovy hojivé masti a horké koupele ho noha bolela jako čert. Valčík byl zkrátka pro něj dnes v noci příliš.

„Copak? Stalo se něco?“ Marianniny tmavé oči pátravě a s obavou hleděly do těch jeho, když zpomalil taneční krok.

„Vadilo by ti hodně, kdybychom šli raději na chvíli ven? Dnes večer se na tanec nějak necítím,“ přiznal se Vennor.

Marianne se na něj zvědavě zadívala. „Ale jistě že nevadilo. Vlastně bude příjemné nadýchat se trochu čerstvého vzduchu.“ Taneční proud je donesl až k velkým proskleným dveřím vedoucím do zahrady a Vennor jimi šikovně s Marianne vytančil ven. Vmísili se mezi pár dalších párů, které si také přišly odpočinout od čilého ruchu uvnitř sálu, a bolest v noze pomalu ustupovala. Kéž by totéž mohl říct o bolesti, která se mu usadila v hrudi. Vrazi jeho rodičů byli stále na svobodě a Marianne se zřejmě provdá za vikomta Hayese. Všechno, na čem mu záleželo, mu proklouzávalo mezi prsty.

Vennor se jí vzdaloval čím dál víc a dnešní noc nebyla výjimkou. Ta maska jakési uhlazenosti, kterou si nasadil poté, co zdědil vévodský titul, mu držela stále lépe a lépe. Začínala se bát, že o svého přítele nakonec dočista přijde. „Řekneš mi, co tě trápí, nebo budu muset hádat?“ ozvala se Marianne opatrně, i když nebylo těžké to uhodnout. Však totéž – či spíše toho samého – měla na mysli i ona.

„Hayes nebyl právě nadšený, že jsem se tu dnes v noci objevil. Nejspíš si myslí, že ohrožuji jeho území. Ohrožuji ho?“

„V první řadě bych o sobě velice nerada uvažovala jako o území,“ odsekla Marianne, ale hned se za svou příkrost omluvila. Vennor nemohl za to, jak byla nervózní a znepokojená. Neměla by se k němu chovat, jako by to snad byla jeho chyba.

Vennor důvěrně ztlumil hlas. „Podle toho, co jsem slyšel, se chystá požádat o ruku. Chceš, aby to udělal?“

To, že se Hayes chystal vyslovit, nebylo žádné překvapení. Měla tušení, že k tomu brzy dojde. Hayes se totiž vůbec se svými záměry netajil. Zato její záměry tak zřejmé nebyly. „Nejsem si jistá,“ přiznala se Marianne. Byla to otázka, kterou se zabývala od té doby, co začala letošní sezona a Hayes zaujal místo v kroužku jejích přátel a mladých mužů, kteří ji zahrnovali přízní. Uvažovala o Hayesovi jako o nápadníkovi? Nebo, ještě lépe, uvažovala vůbec o manželství? A teď byl konec května a ona stále neznala odpověď. Ještě měla čas. Hayes se nevysloví před koncem sezony, tím si byla jistá.

„Copak, není snad vikomt Hayes na tvůj vkus dostatečně dobrodružné povahy?“ Pomalu došli až k fontáně a posadili se na její zdobený okraj. Zurčení vody a kapky dopadající na její hladinu tlumily jejich hlasy.

„Myslím, že v tom je právě ta potíž. Měl by být pro mě docela vhodný.“ Marianne si stáhla rukavičku a smočila prsty ve vodě. „Dokonce bych předčila sestry,“ zasmála se rozpačitě, ale ten vtip vyzněl naprázdno. Oba věděli moc dobře, že Marianne se tituly ohromit nenechá. „Je velice spořádaný a také důvěryhodný. Nezdá se, že by měl vůbec nějaké

neřesti, nebo trpěl nějakou vadou. Nemohu doufat, že by se mi mohlo dostat lepšího manžela, a přesto se mi do sňatku s ním nechce.“ Vennor byl jediný, komu se zatím odvážila svěřit své obavy. Dokonce ani matce o nich nic neřekla a sestřám v dopise se nezmínila. „Mám strach, že ho zklamou.“ Jejich pohledy se střetly a po zádech jí přeběhl mráz. Tak dobře se za dlouhá léta přátelství znali, že nemuseli nic předstírat. *Však ty víš proč*, mohl Vennor číst v jejích očích.

„Hayes o tvých snech a plánech nejspíš nemá tušení,“ odpověděl Vennor nahlas. „A ty se obáváš, že by s nimi nesouhlasil a už vůbec by tě v tvém úsilí nepodpořil.“ Občas je pěkné mít přítele, který dokáže číst vaše myšlenky. Zachrání vás to před složitým hledáním těch správných slov.

Přikývla. Jaká to pro ni byla útěcha, když si byla jistá, že alespoň jeden člověk ji chápe a rozumí jí. Na Vennora se v tomto ohledu mohla naprosto spolehnout. Vlastně... Nejen v tomto. „Dokázal by sis představit, že by vikomt Hayes strpěl, že jeho žena píše sloupky do časopisu, a ještě ke všemu do *pán-ského* časopisu?“ Ne že by snad Hayesův souhlas způsobil, že by ho měla radši. To tedy opravdu ne. Přesto, povědět mu o tom a doufat, že se jí dostane souhlasu, nepřicházelo v úvahu. Vždyť si nedokázala představit ani to, že by s něčím takovým souhlasili i její vlastní rodiče, což byl důvod, proč jim o tom vůbec nic neřekla. Něco takového by pro ně bylo až příliš výstřední.

„Snad bys ve svém psaní mohla pokračovat tajně,“ navrhl Vennor. „Když o tom nikdo nic neví doteď, proč to měnit?“

Nevěřičně se na něj podívala a usmála se. „Nemohu uvěřit, že něco takového vůbec navrhuješ. Žena že by měla mít před svým manželem tajnosti? Co by to

pak bylo za manželství? Rozhodně ne takové, o jaké bych stála, *pokud* bych tedy o nějaké vůbec stála. A kromě toho – psaní potají je dobré leda tak nyní, ale to přece nestačí. Však víš, že mám vyšší cíle.“ Jejím přáním bylo začít psát o důležitějších věcech. Nechtěla zůstat bezejmennou pisatelkou společenské rubriky. Chtěla se stát skutečnou novinářkou, která bude pomocí slov měnit svět. Novinářkou, která se nebude skrývat za falešným jménem M. R. Manne-ring.

Plácla dlaní o vodní hladinu, až se voda rozstříkla. Marianne se cítila zklamaná a nespokojená a musela si přiznat, že za těmi pocity nestála jen neodbytnost vikomta Hayese. „Jenomže, těch se asi nikdy nedočkám, když jediné, o čem mi dovolí psát, je co bylo na programu v opeře a jaké šaty měl kdo na sobě. Něco takového přece není vůbec důležité.“ Obrátila oči v sloup a povzdechla si. „To není žádná pořádná novinářská práce. O takových věcech může psát každý. Já chci psát o opravdových a důležitých událostech. Chci rozkrývat záhady. Zkrátka psát o něčem, co bude lidi zajímat i za několik let.“

„Současné dění je ale nesmírně důležité. Myslím, že se podceňuješ, když máš dojem, že tvůj sloupek je zbytečná práce. Lidé potřebují i zábavu a M. R. Manne-ring odvádí v tomto směru skvělou práci.“ Vítězně se na ni usmál. „Kupříkladu pro mě. Potřebuju se přece dozvědět, co jsem zmeškal, když chodím všude pozdě.“

Nemohla si pomoci a musela mu úsměv opětovat. Vennor jí pokaždé dokázal zvednout sebevědomí a zahnat pochybnosti. „Chci psát o Villiganteovi. Dnešní večer vyšel ze svého úkrytu nezvykle brzy. Snad ho kdosi zahlédl v Covent Garden. Prý tam bránil jednu dívku, která prodává květiny. Poslední

dobou je z něj úplný hrdina. Vlastně se o něm mluví už dlouho. Myslela bych si, že zájem o něj časem vyprchá a lidi zprávy začnou nudit, ale je to právě naopak. Tím, že zůstává schovaný za škraboškou, je stále zajímavější. Mám dojem, že každá žena v Londýně po něm doslova umírá touhou. Všechny dívky jsou do něj zamilované. Angeline Mererová se dokonce odvážíla zajít až na okraj doků a doufala, že od něj bude potřebovat zachránit.“

„A potřebovala?“ usmál se Vennor.

„Ne,“ zasmála se na oplátku Marianne, teď už v mnohem lepší náladě, když konečně opustili vážná témata. „Ale nedivím se jí, že to alespoň zkusila. Však i já bych se moc ráda setkala s mužem, jako je on.“ Uličnický na něj zamrkala a naklonila se k němu blíž, aby mu svěřila své tajemství. Voda ve fontáně zurčela, a tak o jejích plánech nikdo jiný než Vennor neuslyší. „Mám takový nápad na malé dobrodružství, díky němuž bych snad mohla vylepšit své reportérské dovednosti. Přemýšlela jsem, že bych mohla odhalit Vigilanteovu totožnost. Odmaskovat ho. Něco *takového* by mi docela jistě udělalo jméno. Vždyť o ničem jiném než o něm nikdo nemluví.“ Čekala, že se mu na tváři objeví úsměv a v očích uznání, že by jí snad mohl dokonce nabídnout, že se k ní v jejím plánovaném dobrodružství připojí. Ničeho takového se však nedočkala.

„Zbláznila ses? Vždyť bys mohla přijít o život!“ Vennorův hlas byl plný údivu a nesouhlasu. „To snad nemůžeš myslet vážně. Jak si to představuješ? Že jen tak nakráčíš do Seven Dials nebo do East Docks?“

Dívala se na něj, překvapena jeho prudkou odmítavou reakcí. „Čekala jsem, že mě podpoříš,“ hlesla tiše a zklamaně.

„To naprosto nepřichází v úvahu, Marianne. Je

to příliš nebezpečné. Ten muž jedná s opravdovými zločinci, s nebezpečnými a krutými lidmi bez svědomí. Mohli by ti ublížit, nebo dokonce něco mnohem horšího.“

„Dala bych si pozor,“ oponovala Marianne. „Umím střílet. Vzala bych si pistoli.“

Popadl ji za ruce a stiskl je s naléhavostí, jaká jen podpořila jeho slova. Hleděl jí do očí s takovou vážností a láskyplnou obavou, až se jí rozbušilo srdce způsobem, jaký dosud nepoznala.

„Marianne, slib mi, že se o nic takového nepokusíš. Nikdy nedokážeš být dost opatrná. Nemáš ponětí, co je to za svět a jaké to je v něm žít. Potřebuju, abys mi dala své slovo, slib mi to.“ Mluvil tiše a s naprostou naléhavostí. Stiskl jí ruce ještě víc a dal jí tak najevo, že bez jejího slibu ze zahrady neodejdou.

To z něj mluvil oddaný přítel, ale ještě někdo jiný, někdo, koho nepoznávala. Bylo to znepokojující, ale zároveň vzrušující. Hleděli si z očí do očí a zdálo se, že vzduch mezi nimi je nabitý elektřinou. Ovzduší kolem nich se změnilo. *Oni* se měnili. Mezi ně se pomalu vloudila jakási podivná ostražitost. Poprvé v životě si uvědomila, že by o něj mohla přijít. Kvůli jejímu sňatku. Kvůli jeho vévodství. Přátelství, které oba považovali za něco samozřejmého celé roky, se rázem stalo drahocenné a křehké.

Když konečně promluvila, její slova zněla klidně, tiše a vážně. „Dobrá, Vennore. Slibuju.“

TŘETÍ KAPITOLA

Ksakru, byl celý ztuhlý – ale ne tak, jak bývá obvykle po ránu. Vennor málem spadl z postele, což se mu nestalo snad od doby, kdy mu bylo šest roků. Jenomže tehdy by vyskočil zpátky na nohy a běžel se podívat, co je k snídani. Dneska ráno však stěží dokázal udělat krok. Honeycute by jistě řekl, že je to znamení. Znamení, aby zahodil tu škrabošku a přestal si hrát na hrdinu dřív, než skončí s něčím mnohem horším než s pořezanou nohou.

Vennor opatrně dokulhal k umyvadlu a opláchl si obličej studenou vodou. Bože, byl tak unavený. Unavený z věčného ponocování, z nedostatku spánku. Unavený z toho všeho, co vlastně bylo nakonec k ničemu. Muž, který se na něj díval z odrazu v zrcadle, vypadal jako mrtvola. Byl bledý, pod očima měl tmaivé kruhy, a navíc byly oči ještě oteklé.

Tak rád by se vrátil zpátky do postele, ale měl před sebou hodně práce. Musel si přečíst spoustu listin z parlamentu, připravit si řeč na podporu posledního zákona, který připravoval ještě jeho otec, a v neposlední řadě musel dát dohromady zprávy ohledně nemovitostí, které pronajímá na pozemcích vévodství, což byl další z úkolů, který mu připadl po smrti otce.

A pak tu byly pochopitelně ještě Vigilanteovy povinnosti. Musel zařídit, aby byly odeslány koše se

zásobami potravin těm, kteří to potřebovali, a spoustu dalších věcí, které znamenaly pomoc pro ty chudé ubožáky z londýnských slumů. Byla to sice jen kapka v moři a Vennor věděl, že je nedokáže zachránit všechny, ale říkal si, že každá pomoc se počítá, a kdyby se mu podařilo změnit život alespoň několika z nich, má jeho počínání smysl. Pročísl si rukou vlasy. Musí se pustit hned do práce.

Otec strávil pravidelně každé ráno od devíti do jedné odpoledne prací a na Vennora během jeho dospívání takové úsilí a zodpovědnost velice zapůsobily. Bylo pro něj tedy přirozené otcův zvyk převzít, když po jeho smrti připadl titul jemu. Mnoho jeho kolegů z parlamentu nevstávalo před polednem, ale Vennor věděl, co je jeho povinností.

O dobrou hodinu později, když se mu podařilo odpovédět jen na jediný dopis, přemýšlel, jestli má dnes ráno jeho práce vůbec nějaký smysl. Odstrčil židli a promnul si obočí. Nedokázal se soustředit na listiny rozložené po naleštěné desce stolu ani na chvíli. Neustále se v myšlenkách vracel k Marianne a k jejich včerejšímu rozhovoru.

Tak Marianne přemýšlela, že přijme Hayesovu nabídku k sňatku. A co víc. Usmyslela si, že se jí podaří proniknout pod Vigilanteovu masku. Rozhodla se, že se vydá do špinavé chudinské čtvrti, kde se to hemží zločinci s pistolí v kapse. Dobrotivé nebe. Jen pouhé pomyslení na něco takového za denního světla mu nahánělo husí kůži. Marianne se domnívala, že s pistolí se stane nepřemožitelnou. Nebude dostatečně obezřetná, a to by mohlo znamenat její zkázu. A Vennor věděl, jak je jeho přítelkyně tvrdohlavá.

Odsunul stranou dopisy, vstal a přešel k velikému oknu s výhledem do ulice. Bylo příjemné protáhnout

si nohy. Mariannina tvrdohlavost a umíněnost mu dělala starosti. Pohled, jaký měla včera v noci u fontány, když mu líčila své plány, už několikrát viděl. Ona si *předsevzala*, že Vigilantea odhalí. Stejnou urputnost a odhodlání v sobě měla i tehdy, když mu svěřila svůj nápad odpovědět na inzerát z *Gentlemen's Weekly*, v němž hledali nového sloupkaře. Nechápal, jak o tom může vůbec uvažovat, když bylo v inzerátu výslovně uvedeno, že žádají mužského přispěvatele. Nakonec Marianne na inzerát opravdu odpověděla a navzdory okolnostem ji přijali. Měla tehdy pocit opravdového vítězství.

Minulou noc ji strašlivě zklamal, když ji nepodpořil. Spoléhala na něj. V jejím snažení stát se skutečnou novinářkou a dosáhnout tak svého snu spoléhala jen a jen na něj a on ji zklamal. Od samého rána ho za to šířal pocit viny. Byl její přítel, důvěrník, jediný člověk, jemuž se kdy svěřila se svým přáním psát, a on ji zklamal. V tom byl zjevně velice zdatný. Někoho zklamat mu opravdu šlo víc než dobře. Na druhou stranu, co měl asi tak dělat? Odhalit před ní pravou Vigilanteovu tvář? V zájmu jich obou ji musí stůj co stůj přesvědčit, aby se svého posledního nápadu vzdala.

Přistoupil až k oknu a odhrnul závěsy. Venku byl slunný a zářivý den. Shora vypadala ulice poklidně a uspořádaně, na rozdíl od jeho života. Co si ohledně Marianne počne? Má ji nechat pustit se do nebezpečí a pátrat po Vigilanteovi, i když on dobře ví, že ho nikdy nenajde? Nebo jí snad má svěřit své tajemství, což by ji před nebezpečím ochránilo? Jeho nezachrání nic, to je mu jasné už teď. Marianne ho zastřelí hned na místě, jen co zjistí, co před ní celé měsíce tajil. Ona se mu se svým tajemstvím svěřila a on se jí takto odvděčil?

Pocit viny ho šířal čím dál víc. Hryzlo ho svědomí a Vennor nedokázal zůstat v klidu. Včera v noci se

k Marianne nezachoval jako pravý přítel. Nepsané pravidlo a zásada cornwallských vévodů znělo krýt příteli záda za každých okolností. Bylo mu jasné, že Marianne dluží velkou omluvu. Pustil závěs a podíval se na hodiny. Na poměry vyšší společnosti bylo ještě příliš brzy, ale do domu Trelevenových mohl Vennor přijít neohlášený kdykoli.

V přízemí, v původní starobylé vstupní síni s černobíle vydlážděnou podlahou bez poskvrnky, si Vennor přehodil přes ramena kabát a upravil si kravatu. Naposledy zkontroloval v obřím zrcadle zasazeném do rokokového rámu svůj odraz a za ním i odraz síně. Dobrý bože. Vždyť to tu vypadá jako muzeum. Bylo tu ticho, všude kolem vkusné i okázalé kusy naleštěného nábytku, bez jakýchkoliv známek života. Připadal si jako host, který tudy jen prochází. Rozhlédl se kolem sebe a najednou uviděl celou tu rozlehlou místnost úplně jinými očima. Čistota a vyleštěná podlaha nedávala tomuhle místu pocit domova ani jakýkoli jiný pocit. A domov jeho matky ten útulný pocit měl vždycky. Kdy o něj jeho dům, ten stejný dům, přišel?

Honeycute mu podal klobouk a vycházkovou hůl. Ten muž byl stejně bez poskvrnky jako tenhle dům, jen byl na rozdíl od něj o dost živější. Muzeum možná nebyl ten správný výraz pro jeho domov. Bylo to spíš mauzoleum. Ano, tenhle výraz se k jeho domu hodil daleko lépe. „Kam máte namířeno, Vaše Milosti?“

„Za slečnou Trelevenovou,“ odpověděl Vennor a naposledy si upravil kabát.

„To rád slyším, Vaše Milosti,“ pokývl hlavou Honeycute a jeho hlas zněl, jako by znal odpověď dávno před tím, než otázku svému pánovi položil.

Vstupní hala u Trelevenových rozhodně mauzoleum nepřipomínala, všiml si Vennor, jen co předal